DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
21. januar 1987 *

I sag 268/84,

Ferriera Valsabbia SpA, Odolo (Brescia), ved administrerende direktør Giovanbattista Brunori, bistået af advokat Francesco Masperi, Brescia, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af beslutning nr. C (84) 1409/3 af 27. september 1984, hvorved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber pålagde sagsøgeren en bøde for at have overskredet sin produktionskvota i andet kvartal 1982 for de produkter i gruppe V, der kunne afsættes på det fælles marked,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

* Processprog: Italiensk.

på grundlag af retsmøderapporten som ændret efter de mundtlige forhandlinger den 13. marts og den 23. september 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. oktober 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 12. november 1984 har Ferriera Valsabbia SpA (herefter benævnt »Valsabbia«), Odolo (Brescia), i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 27. september 1984, hvorved sagsøgeren pålagdes en bøde på 70 875 ECU for at have overskredet sin produktionskvota i andet kvartal 1982 for så vidt angår de stålprodukter i gruppe V (armeringsstål), som kunne leveres på det fælles marked.

2 Beslutningen blev truffet i henhold til Kommissionens beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 (EFT L 180, s. 1) (herefter benævnt »den generelle beslutning«) som ændret ved beslutning nr. 1832/81/EKSF af 3. juli 1981 (EFT L 184, s. 1) og senest ændret ved beslutning nr. 533/82/EKSF af 3. marts 1982 (EFT L 65, s. 6). Ved den generelle beslutning blev kvotaordningen forlænget og fra den 1. juli 1981 udvidet til andre jern- og stålprodukter, herunder produkter i gruppe V.

3 Det fremgår af den anfægtede beslutning, at Kommissionen over for Valsabbia havde påtalt, at selskabet med 979 tons havde overskredet sin kvota for første kvartal 1982 vedrørende de produkter i gruppe V, som kunne leveres på det fælles marked, og sin kvota for andet kvartal 1982 med 1 239 tons, d. v. s. i alt 2 218 tons. Kommissionen havde ifølge den anfægtede beslutning opgjort virksomhedens lagerbeholdning for produkter i gruppe V til 1 273 tons pr. 30. juni 1981. Når denne herefter blev fratrukket de 2 218 tons, udgjorde den samlede kvotaoverskridelse 945 tons.

4 Valsabbia har heroverfor gjort gældende, at man på det angivne tidspunkt, altså den 30. juni 1981, havde en større lagerbeholdning end anført af Kommissionen, nemlig 4 749 tons mere end de anførte 1 273 tons, som først blev leveret efter den 30. juni 1981 til en virksomhed uden for det fælles marked, det schweiziske selskab Philipp Brothers med hjemsted i Zug.

5 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Først bemærkes, at Valsabbia formelt kun har påberåbt sig to anbringender, nemlig dels, at der er tilsidesat et væsentligt formkrav, og dels subsidiært, at der ved bødens fastsættelse er handlet i strid med princippet om proportionalitet og billighed. Det fremgår imidlertid af nogle af de omstændigheder og argumenter, som er blevet fremført i forbindelse med det første anbringende, at sagsøgeren i realiteten gør gældende, at Kommissionen fraveg sin sædvanlige praksis, da den beregnede virksomhedens lagerbeholdning på det tidspunkt, hvor kvotaordningen trådte i kraft.

7 Endvidere bemærkes indledningsvis, at det fremgår af forklaringerne under de mundtlige forhandlinger og af de dokumenter, der er fremlagt under sagen, at de sagkyndige, som foretog beregningen af lagerbeholdningen på tidspunktet for den generelle beslutnings ikrafttræden, beregnede lagerbeholdningen på grundlag af endelige fakturaer. Sagsøgeren har imidlertid ikke fastholdt den opfattelse, at Kommissionen begik en regnefejl ved at medregne visse leveringer til virksomheden Philipp Brothers to gange, nemlig første gang på grundlag af visse »proformafakturaer«, som alene var blevet udstedt i første kvartal 1981 for at opnå en bankkredit, og anden gang på grundlag af de leveringsbilag, der var udstedt for leveringerne i andet halvår af 1981.

8 Sagens genstand kan således begrænses til spørgsmålet om, hvor stor sagsøgerens beholdning af produkter i gruppe V var på det tidspunkt, hvor den generelle beslutning trådte i kraft, dvs. om leveringerne på 4 749 tons til Philipp Brothers i løbet af andet halvår af 1981 burde have været medtaget i beregningen af lagerbeholdningen.

9 Valsabbia gør gældende, at denne mængde burde have været medtaget, fordi den først reelt blev leveret i andet halvår af 1981, hvilket klart fremgår af de

fremlagte dokumenter for Domstolen, hvis indhold ikke bestrides af Kommissionen.

10 Som begrundelse for ikke at have medtaget den anførte mængde i beregningen af lagerbeholdningen anfører Kommissionen følgende tre forhold:

— på grund af Valsabbia's ufuldstændige bogføring havde Kommissionen på virksomhedens egen begæring normalt tidligere beregnet lagerbeholdningen på grundlag af fakturaer og ikke leveringsbilag;

— de produkter, firmaet Philipp Brothers fik leveret efter den 30. juni 1981, udgjorde ikke længere en del af lagerbeholdningen på det tidspunkt, hvor den generelle beslutning trådte i kraft, men var i forvejen udskilt og stillet til rådighed for køberen;

— de nævnte leveringer var bestemt til tredjeland og kunne derfor ikke medtages i beregningen af, med hvor meget den del af produktionskvotaen, som kunne leveres på det fælles marked, var overskredet.

11 Vedrørende Kommissionens første argument skal Domstolen bemærke, at Kommissionen ikke var ubeføjet til at se bort fra de leveringer, som blev effektueret efter den generelle beslutnings ikrafttræden, blot fordi Valsabbia's fakturaer udviste en tidligere dato end beslutningens ikrafttrædelsesdato, så meget mere som Kommissionen på det tidspunkt ikke blot rådede over de endelige fakturaer, men også over leveringsbilagene, hvoraf fremgår, at produkterne til Philipp Brothers blev leveret i løbet af andet halvår 1981.

12 Vedrørende Kommissionens anden indsigelse må det lægges til grund, at Valsabbia over for Philipp Brothers kontraktligt havde forpligtet sig til at udskille det købte fra den øvrige lagerbeholdning og holde det til disposition for Philipp Brothers. Under den mundtlige forhandling har Kommissionens repræsentant imidlertid erkendt, at der var tale om generisk bestemte, dvs. fungible genstande. Endvidere erkender Kommissionen, at dens inspektører ikke foretog nogen konkret konstatering af, at produkterne til Philipp Brothers rent faktisk blev holdt adskilt fra den øvrige beholdning, ligesom Kommissionen ikke bestrider, at genstandene endnu ikke var blevet individualiseret på Valsabbia's lager.

13 Af det anførte følger, at den omstændighed alene, at der var indgået en salgskontrakt med Philipp Brothers, uden at de produkter, som skulle leveres, faktisk blev holdt adskilt fra de øvrige, ikke udelukker, at der stadig befandt sig en tilsvarende mængde på lageret på trods af, at Valsabbia havde forpligtet sig kontraktligt over for Philipp Brothers til at udskille dem, og at de produkter, der blev leveret til virksomheden i løbet af andet halvår af 1981, ikke hidrørte fra dette lager, men fra den løbende produktion i andet halvår. Kommissionens indsigelse på dette punkt kan derfor ikke tages til følge.

14 Hvad endelig angår Kommissionens indsigelse om, at leveringerne var bestemt til tredjeland, bemærkes først, at den generelle beslutning ikke udtaler sig om, hvorvidt lagerbeholdningen på det tidspunkt, hvor den generelle beslutning trådte i kraft, skal lægges til den del af produktionskvotaen, der kunne leveres på det fælles marked. Som Kommissionen har forklaret under de mundtlige forhandlinger, er det imidlertid praksis at lempe reglerne i forbindelse med kvotaordningens gennemførelse således, at virksomhederne ud over deres bestående leveringskvota kan levere de produkter til tredjelande eller på det fælles marked, som de har på lager på ordningens ikrafttrædelsestidspunkt.

15 For at undgå enhver form for forskelsbehandling var Kommissionen følgelig forpligtet til at anvende sin sædvanlige praksis i den enkelte sag, medmindre der forelå objektive begrundelser til at fravige praksis.

16 Endvidere var Valsabbia derfor berettiget til at levere den produktmængde på det fælles marked, som virksomheden havde på lager ved den generelle beslutnings ikrafttrædelse ud over den del af produktionskvoten, som kunne leveres på det fælles marked, ligesom selskabet ikke var afskåret fra at udtage den mængde, der blev leveret til Philipp Brothers i løbet af andet halvår af 1981, fra den løbende produktion i dette halvår.

17 Den anfægtede beslutning må herefter annulleres, uden at det er nødvendigt at behandle Valsabbia's øvrige anbringender.

Sagens omkostninger

18 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde omkostningerne. Da Kommissionen har tabt sagen, pålægges den sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Beslutningen af 27. september 1984, hvorved Kommissionen i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 pålagde virksomheden Valsabbia en bøde, annulleres.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

O'Higgins Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for anden afdeling